

Sygn. akt II K 912/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2015r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Stupnicki

Protokolant: Joanna Szajkowska

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze – Marzanna Siemaszko

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 20 lutego 2015 r. i 6 maja 2015 r.

s p r a w y : A. P.

syna M. i Z. z d. S.

ur. (...) w J.

oraz D. T.

syna R. i B. z d. W.

ur. (...) w J.

oskarżonych o to, że:

1. w czasookresie z 29 na 30 października 2013 r. w J., woj. (...), działając czynem ciągłym w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu:

- po uprzednim uszkodzeniu zamka w metalowej szafce ubraniowej mieszczącej się w szatni damskiej na terenie Zakładu Produkcyjnego (...), zabrali z jej wnętrza w celu przywłaszczenia dowód osobisty na nazwisko D. P., kartę bankomatową (...), bilet przejazdowy roczny (...), legitymację na ulgowy przejazd (...), pieniądze w kwocie 100 zł oraz telefon marki N. (...) classic o nr (...) o wartości 100 zł, o łącznej wartości 400 zł, na szkodę D. P.,

- po uprzednim uszkodzeniu zamka w metalowej szafce ubraniowej mieszczącej się w szatni damskiej na terenie Zakładu Produkcyjnego (...), zabrali z jej wnętrza w celu przywłaszczenia torebkę damską w kolorze kremowym, kartę bankomatową Banku (...) i kartę bankomatową z Banku (...), dowód osobisty na nazwisko M. S. (2), portfel z zawartością pieniędzy w kwocie 250 zł, klucze od mieszkania, telefon komórkowego m-ki S. wartości 200 zł, o łącznej wartości 550 zł, na szkodę M. S. (2)

- po uprzednim uszkodzeniu zamka w metalowej szafce ubraniowej mieszczącej się w szatni damskiej na terenie Zakładu Produkcyjnego (...), zabrali z jej wnętrza w celu przywłaszczenia torebkę damską materiałową o wartości 50 zł, dowód osobisty na nazwisko R. T., kartę bankomatową (...), bilet miesięczny (...), klucze do domu oraz pieniądze w kwocie 15 zł, o łącznej wartości 200 zł, na szkodę R. T.

- po uprzednim uszkodzeniu zamka w metalowej szafce ubraniowej mieszczącej się w szatni damskiej na terenie Zakładu Produkcyjnego (...), zabrali z jej wnętrza w celu przywłaszczenia torebkę damską materiałową o wartości 50 zł, dowód osobisty na nazwisko J. T., bilet miesięczny (...), ładowarkę do telefonu N., kosmetyki i chusteczki o łącznej wartości 150 zł, na szkodę J. T.

przy czym A. P. zarzucanego mu czynu dopuścił się działając w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazany: wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 9 września 1998 r., sygn. akt II K 431/98 za czyn z art. 11 § 1 d.k.k. w zw. z art. 208 d.k.k. na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 17 maja 1999 r. do 4 maja 2000 r. oraz w okresie od 12 czerwca 2001 r. do 24 sierpnia 2001 r., wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 15 grudnia 2000 r., sygn. akt II K 1079/00 za czyn z art. 278 § 1 k.k. i art. 276 k.k. i art., 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 280 § 1 i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, które to kary połączono i orzeczono karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 6 lipca 2000 r. do 12 czerwca 2001 r., od 24 sierpnia 2001 r. do 11 marca 2003 r. oraz w okresie 1 lutego 2005 r. do 10 sierpnia 2005 r., wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 12 września 2003 r. sygn. II K 501/03 za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie 12 kwietnia 2003 r. do 12 września 2003 r. oraz od 27 lutego 2004 r. do 1 lutego 2005 r. oraz od 10 sierpnia 2005 r. do 4 kwietnia 2006 r., wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 14 stycznia 2009 r. sygn. II K 381/07 za czyn z art. 189 § 1 k.k. i art. 191 § 2 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 22 marca 2007 r. do 8 sierpnia 2007 r. oraz od 10 lipca 2009 r. do 22 czerwca 2010 r.

przy czym D. T. zarzucanego mu czynu dopuścił się działając w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazany: wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 12 września 2003 roku sygn. II K 501/03 za czyn z art. 279 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby, która została zarządzona do wykonania postanowieniem z dnia 14 lipca 2008 r. oraz następującymi wyrokami Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 7 maja 2008 roku sygn. II K 124/08 za czyny z art. 286 § 1 k.k. przy przyjęciu ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby, która została zarządzona do wykonania na mocy postanowienia z dnia 28 grudnia 2011 r., Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 20 czerwca 2008 r. sygn. II K 187/08 za czyn z art. 297 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby, której wykonanie zarządzono na mocy postanowienia z 27 września 2011 r., Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 5 stycznia 2009 roku sygn. II K 342/08 za czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k., art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, które to wyroki zostały następnie objęte wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 15 maja 2012 r. o sygn. II K 312/12, zmienionym na mocy wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 4 września 2012 r., o sygn. VI Ka 423/12, na podstawie którego wymierzono mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 3 lipca 2009 r. do 15 lipca 2009 r. oraz w okresie od 13 grudnia 2011 roku do 14 marca 2013 r.

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w stosunku do A. P. oraz o czyn z art. 279 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w stosunku do D. T.

na nadto A. P. o to, że:

2. w okresie od 11 października 2013 r. do 4 grudnia 2013 r. w J. woj. (...), działając czynem ciągłym w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem groził J. T. pozbawieniem życia wyciągając w jej obecności nóż oraz groził pozbawieniem życia jej dwojga dzieci oraz jej matki, czym wzbudził w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że groźby te będą spełnione, a nadto uporczywie nękał pokrzywdzoną J. T. poprzez ciągle wydzwanianie i smsowanie do pokrzywdzonej, wyczekiwanie na pokrzywdzoną na przystanku autobusowym w pobliżu jej miejsca zamieszkania oraz w pobliżu miejsca pracy, czym wzbudził u niej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się działając w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazany: wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 9 września 1998 r., sygn. akt II K 431/98 za czyn z art. 11 § 1 d.k.k. w zw. z art. 208 d.k.k. na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 17 maja 1999 r. do 4 maja 2000 r. oraz w okresie od 12 czerwca 2001 r. do 24 sierpnia 2001 r., wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej

Górze z dnia 15 grudnia 2000 r., sygn. akt II K 1079/00 za czyn z art. 278 § 1 k.k. i art. 276 k.k. i art., 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 280 § 1 i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, które to kary połączono i orzeczono karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 6 lipca 2000 r. do 12 czerwca 2001 r., od 24 sierpnia 2001 r. do 11 marca 2003 r. oraz w okresie 1 lutego 2005 r. do 10 sierpnia 2005 r., wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 12 września 2003 r. sygn. II K 501/03 za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie 12 kwietnia 2003 r. do 12 września 2003 r. oraz od 27 lutego 2004 r. do 1 lutego 2005 r. oraz od 10 sierpnia 2005 r. do 4 kwietnia 2006 r., wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 14 stycznia 2009 r. sygn. II K 381/07 za czyn z art. 189 § 1 k.k. i art. 191 § 2 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 22 marca 2007 r. do 8 sierpnia 2007 r. oraz od 10 lipca 2009 r. do 22 czerwca 2010 r.

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k. i art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

I. uniewinnia oskarżonego D. T. od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt 1 części wstępnej wyroku i na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. ustala, iż koszty procesu ponosi Skarb Państwa;

II. uniewinnia oskarżonego A. P. od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt 1 części wstępnej wyroku i na podstawie art. 630 k.p.k. ustala, iż wydatki związane z oskarżeniem w tym zakresie ponosi Skarb Państwa;

III. uznaje oskarżonego **A. P.** za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt 2 części wstępnej wyroku tj. czynu z art. 190 § 1 k.k. i art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 29 ust.1 ustawy z dnia 26.05.1982 r. Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. D. kwotę 840 zł netto oraz kwotę 193,20 zł tytułem podatku od towarów i usług, tj. łącznie kwotę 1033,20 zł brutto, zaś na rzecz adw. W. M. kwotę 756 zł netto oraz kwotę 173,88 zł tytułem podatku od towarów i usług, tj. łącznie kwotę 929,88 zł brutto;

V. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia w całości oskarżonego **A. P.** od kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa, w tym na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych nie wymierza mu opłaty.

Sygn. akt II K 912/14

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

A. P. i J. T. przez 7 lat pozostawali w związku konkubenckim z którego posiadają wspólnie dwoje małoletnich dzieci. A. P. i J. T. zakończyli ten związek w kwietniu 2013r. Po zakończeniu związku, w okresie od 11 października 2013 r. do 4 grudnia 2013 r. A. P. wielokrotnie groził J. T., że ją zabije wyciągając w jej obecności nóż, mówiąc m.in. „kto mnie kurwo zatrzyma, żebym nie wbił tego noża, aż ci flaki na jezdnię wypłyną”. Nadto groził jej także, że pozabija również ich dwoje dzieci oraz jej matkę. J. T. obawiała się, że spełni on swoje zapowiedzi. W tym samym czasie A. P. wielokrotnie wydzwaniał także w różnych godzinach – zarówno dziennych jak i nocnych na jej numer telefonu oraz wysyłał jej sms – y, zawierające także obraźliwe określenia, bądź wskazujące, iż ją śledzi – np. „a kuku”. By wzbudzić poczucie osaczenia J. T. A. P. wielokrotnie wyczekiwał na nią na przystanku autobusowym bądź w pobliżu jej miejsca zamieszkania tj. pierwotnie na ul. (...) następnie ul. (...) w J. bądź w pobliżu miejsca jej pracy tj. przedsiębiorstwie (...) w J.. Często jeździł także tym samym autobusem komunikacji miejskiej, którym J. T. jeździła do pracy. Zdarzyło się, że wówczas podchodził do niej i mówił, że jak wyjdzie z autobusu, to „czeka na nią samochód” a ona zostanie wywieziona

i nie wróci do domu. Wówczas J. T. obawiając się wyjść z autobusu nie szła do pracy lecz czekała w autobusie na pętli autobusowej po czym jechała z powrotem do domu. Także w dniu 29 października 2013r., około godziny 23.40 A. P. wraz z D. T. przebywali w okolicy przedsiębiorstwa (...) w J.. W tym czasie J. T. miała nocną zmianę – od godziny 22.00 do 6.00.

/dowód:

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego D. T. k.189-190,421-422;
- zeznania świadka J. T. k.43,99-101,183-184, 423-426;
- zeznania świadka A. G. k.107-109,428-429,473;
- zeznania świadka M. S. (3) k.96-97,429-430;
- wykaz połączeń k.138-139,146-149,218/.

W nocy 29 października 2013r. pomiędzy godziną 1.00 a 2.00, nieustalona osoba dostała się pomieszczenia szatni pracowniczej znajdującej w budynku przedsiębiorstwa (...) w J. po czym uszkodziła zamknięte szafki ubraniowe i zabrała z nich: z szafki D. P. należące do niej dowód osobisty na jej nazwisko, kartę bankomatową (...), bilet przejazdowy roczny (...), legitymację na ulgowy przejazd (...), pieniądze w kwocie 100 zł. oraz telefon marki N. (...) C. o nr (...) o wartości 100 zł. – wszystko o łącznej wartości 400 zł.; z szafki M. S. (2) należące do niej torebkę damską w kolorze kremowym, kartę bankomatową Banku (...) i kartę bankomatową z Banku (...), dowód osobisty na jej nazwisko, portfel z zawartością pieniędzy w kwocie 250 zł., klucze od mieszkania, telefon komórkowego m-ki S. wartości 200 zł. – wszystko o łącznej wartości 550 zł. z szafki R. T. należące do niej dowód osobisty na jej nazwisko, kartę bankomatową (...), bilet miesięczny (...), klucze do domu oraz pieniądze w kwocie 15 zł. – wszystko o łącznej wartości 200 zł.; z szafki J. T. należące do niej torebkę damską materiałową o wartości 50 zł., dowód osobisty na jej nazwisko, bilet miesięczny (...), ładowarkę do telefonu N., kosmetyki i chusteczki – wszystko o łącznej wartości 150 zł.

/dowód:

- zeznania świadka J. T. k.43,99-101,183-184, 423-426;
- zeznania świadka M. S. (2) k.23-24,50-51,427-428;
- zeznania świadka R. T. k.26,55-56,428;
- zeznania świadka D. P. k.17-20,57-58,70-71;
- protokół oględzin miejsca k.12-14;
- protokół oględzin rzeczy z dokumentacją fotograficzną k.31-35;
- materiał pogładowy k.88/.

A. P. był uprzednio wielokrotnie karany sądownie za przestępstwa, w tym przeciwko życiu i zdrowiu. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 9 września 1998 r., sygn. akt II K 431/98 został skazany za czyn z art. 11 § 1 d.k.k. w zw. z art. 208 d.k.k. na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 17 maja 1999 r. do 4 maja 2000 r. oraz w okresie od 12 czerwca 2001 r. do 24 sierpnia 2001 r. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 15 grudnia 2000 r., sygn. akt II K 1079/00 został skazany za czyn z art. 278 § 1 k.k. i art. 276 k.k. i art., 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 280 § 1 i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, które to kary połączono i orzeczono karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 6 lipca

2000 r. do 12 czerwca 2000 r., od 24 sierpnia 2001 r. do 11 marca 2003 r. oraz w okresie 1 lutego 2005 r. do 10 sierpnia 2005 r. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 12 września 2003 r. sygn. II K 501/03 został skazany za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie 12 kwietnia 2003 r. do 12 września 2003 r. oraz od 27 lutego 2004 r. do 1 lutego 2005 r. oraz od 10 sierpnia 2005 r. do 4 kwietnia 2006 r. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 14 stycznia 2009 r. sygn. II K 381/07 został skazany za czyn z art. 189 § 1 k.k. i art. 191 § 2 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 22 marca 2007 r. do 8 sierpnia 2007 r. oraz od 10 lipca 2009 r. do 22 czerwca 2010 r.

/dowód:

- dane o karalności oskarżonego A. P. k.393-395;
- odpisy wyroków z danymi o odbyciu kary k.111-112,113-118,122,171-173,177/

A. P. nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. W czasie zarzucanego mu czynu nie miał zniesionej ani ograniczonej w stopniu znacznym zdolności rozpoznania jego znaczenia bądź pokierowania swoim postępowaniem.

/dowód:

- opinia sądowno psychiatryczna dotycząca oskarżonego k.356-359/.

Przesłuchiwany zarówno w toku śledztwa jak i na rozprawie A. P. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i odmówił składania wyjaśnień.

Przesłuchiwany w toku śledztwa oraz na rozprawie D. T. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Przyznał, że około godziny 23.00 w dniu 28 października 2013r. przebywał wraz ze swoim kolegą A. P. w okolicy przedsiębiorstwa (...), gdyż A. P. chciał się wówczas spotkać ze swoją konkubiną J. T.. Zapewnił, że po wylegitymowaniu ich przez Policję oddali się z tego miejsca. Dodał, że A. P. odjechał z jakimiś swoimi kolegami samochodem a on do domu doszedł pieszo. Przyznał, że po drodze, na ulicy (...) był ponownie legitymowany przez ten sam patrol Policji – co uprzednio. Opisał, że miał wówczas przy sobie znalezione torbę foliową, w której były m.in. damska torebka oraz dziecięce buty. Dodał, że telefon komórkowy marki N. (...) C. kupił w dniu 23 października 2013r. od nieustalonej osoby na tzw. giełdzie w C. za 10 złotych.

Sąd zważył co następuje:

Oceniając wyjaśnienia oskarżonych A. P. oraz D. T. w zakresie w jakim nie przyznali się do popełnienia zarzucanego im czynu z art. 279 § 1 k.k. i inne popełnionego w dniu 29 października 2013r. na terenie przedsiębiorstwa (...) w J., Sąd nie znalazł żadnych podstaw do podważania ich wiarygodności. Bezsporne było, że w dniu 28 października 2013r. około godziny 23.40 funkcjonariusze Policji M. S. (3) oraz A. G. legitymowali w okolicy zakładu produkcyjnego (...) oskarżonych A. P. oraz D. T., przy czym jeden z nich miał przy sobie gumowe rękawiczki, scyzoryk i latarkę. Bezsporne było także, że później – około godziny 1.45 D. T. był ponownie legitymowany, gdy samotnie szedł ulicą (...) w J. mając ze sobą reklamówkę z damską torebką, damskimi butami a także butami dziecięcymi. Okoliczności te zostały nie tylko przyznane przez D. T. ale także wskazane przez zeznających w sprawie A. G. oraz M. S. (3) oraz wynikały z zapisów w notatnikach służbowych tych funkcjonariuszy Policji (k.449-459 akt sprawy) oraz sporządzonej przez M. S. (3) notatki służbowej (k.45 akt sprawy). Bezsporne było także, iż podczas przeszukania dokonanego w miejscu jego zamieszkania w dniu 31 października 2013r. (k.39- 41akt sprawy) ujawniono telefon komórkowy marki N. (...) C. o nr (...) o wartości 100 zł, utracony przez D. P. podczas włamania do jej szafki pracowniczej w nocy 29 października 2013r. Dowody te nie pozwalały jednak w ocenie Sądu podważyć wiarygodności wyjaśnień D. T., iż nie dokonał on zarzucanego mu czynu z art. 279 § 1 k.k. i inne popełnionego w dniu 29 października 2013r. na terenie przedsiębiorstwa (...) w J.. Podkreślić bowiem należy, iż zgodnie z zeznaniami pokrzywdzonych tj. M. S. (2), R. T., J. T. i D. P. włamanie to miało miejsce w dniu 29 października 2013r. między godziną 1.00

(kiedy R. T. opuściła szatnię) a 2.00 (kiedy D. P. ujawniła zdarzenie). D. T. był zaś ponownie legitymowany przez Policję o godzinie 1.45 – na ulicy (...) w J.. Uwzględniając odległość między zakładem (...) a miejscem ponownego legitymowania D. T. uznać należy, iż nawet gdyby do włamania doszło o godzinie 1.00 to dodając czas niezbędny do dokonania włamania i zaboru rzeczy z czterech szafek pracowniczych uznać należy, iż miałby on trudność by po dokonaniu czynu być w miejscu w którym był legitymowany. Nadto wśród rzeczy które policjanci ujawnili przy nim były także „dziecięce kozaczki”. Żadna z pokrzywdzonych kobiet nie utraciła zaś „kozaczek dziecięcych” co wskazuje, iż przedmioty, które wówczas posiadał D. T. w reklamówce nie pochodziły z włamania w przedsiębiorstwie (...). Oczywistym przy tym jest, iż jakiegokolwiek domniemania, jakoby pozostałe przedmioty znajdujące się w tej reklamówce tj. beżowa damska torebka oraz damskie kozaczki pochodziły z tego włamania są nieuprawnione i nie poparte żadnym dowodem przeciwnym, zwłaszcza, iż w torbie reklamowej, którą miał D. T. znajdował się niewątpliwie przedmiot, tj. dziecięce kozaczki, który nie został utracony przez pokrzywdzone. Na marginesie wskazać należy, iż zdumienie może budzić zaniechanie organów ścigania przeprowadzenia przeszukania miejsca zamieszkania D. T. już w dniu 29 października 2013r. Przeprowadzenie tej czynności pozwoliłoby ewentualnie ustalić, czy miejscu w jego zamieszkania bezpośrednio po włamaniu, znajdują się, jakiegokolwiek inne przedmioty pochodzące z włamania. Skoro tej czynności nie przeprowadzono, a w czasie przeszukania dokonanego w 31 października 2013r. nie ustalono żadnej „beżowej torebki damskiej” oraz „butów damskich”, które należały do pokrzywdzonych i które byłyby rozpoznane przez A. G. oraz M. S. (3) jako te same, które posiadał przy sobie D. T. w nocy 29 października 2013r. (o godzinie 1.45), brak było możliwości domniemywania, że przedmioty które posiadał wówczas oskarżony należały do pokrzywdzonych. Fakt, iż dwa dni po włamaniu ujawniono w miejscu zamieszkania D. T. przedmiot pochodzący z włamania (który wszak nie został ujawniony podczas legitymowania jego osoby w noc zdarzenia) tj. telefon komórkowy marki N. (...) C. o nr (...) o wartości 100 zł należący do D. P. nie jest w ocenie Sądu wystarczającą okolicznością pozwalającą dokonać kategorię ustalenie w zakresie sprawstwa D. T. co do czynu z art. 279 § 1 k.k. Wyjaśnienia oskarżonego D. T. co tego w jaki sposób oraz kiedy wszedł w posiadanie tegoż telefonu są niewiarygodne. Skoro bowiem włamanie miało miejsce w nocy 29 października 2013r. (a zatem we wtorek) to oczywistym jest, iż oskarżony nie mógł nabyć tego telefonu „tydzień przed 30 października 2013r. – w niedzielę” na giełdzie w C.. Okoliczność ta może jednak co najwyżej wskazywać, iż oskarżony uzyskał telefon, od nieustalonej osoby co najmniej mając wątpliwości co do legalności jego pochodzenia. Wówczas postawa oskarżonego, który kłamie o okolicznościach uzyskania tego telefonu jest zrozumiała – nie chce się bowiem narażać na odpowiedzialność za czyn z art. 122 § 1 k.w. (zważywszy, iż wartość rzeczy to 100 złotych). Podobnie należy ocenić zeznania J. T. – opisujące słowa i zachowanie się A. P.. Świadek ta podawała szereg okoliczności, w których wskazywała na karygodne działania wobec niej jej byłego konkubenta. Zeznania te były rzeczowe a treści wypowiedziane w sposób spontaniczny. Sąd nie znalazł zatem żadnych powodów by uznać je za niewiarygodne. Świadek ta kategorię zaprzeczyła jednak by kiedykolwiek A. P. przyznał się jej, że to on dokonał włamania do jej zakładu pracy. Wskazywał jedynie, że zna osoby, które dokonały tego czynu a on, może jedynie pomóc J. T. odzyskać te rzeczy. Fakt, iż przekazując swojej byłej konkubinie okoliczności dotyczące włamania dokonanego także na jej szkodę w szczególności wiedział jakie przedmioty ona utraciła jest w ocenie Sądu niewystarczającą przesłanką do dokonania kategorię ustalenia, iż to on dokonał włamania. Równie uprawnionym bowiem ustaleniem jest, iż A. P. znał osobę (bądź osoby), które dokonały włamania i skontaktowały się z nim gdyż znaleźli dowód tożsamości jego byłej konkubiny po to by pomógł im uzyskać dodatkową korzyść majątkową od J. T. w zamian za oddanie jej dowodu osobistego i innych rzeczy.

Sąd nie znalazł żadnych podstaw do podważania wiarygodności zeznań pokrzywdzonych tj. M. S. (2), R. T. i D. P.. Pokrzywdzone opisały jedynie jakie przedmioty zostały przez nich utracone, a także w jakich okolicznościach oraz które z tych przedmiotów zostały przez nie odzyskane.

Jako wiarygodne Sąd uznał także zeznania świadków A. G. i M. S. (3). Świadców ci są bowiem funkcjonariuszami Policji, którzy kontakt ze sprawą mieli jedynie z racji wykonywanej funkcji. Nie mieli oni zatem żadnego powodu by podawać okoliczności niezgodnie z prawdą.

Sąd nie znalazł także żadnych podstaw do podważania wiarygodności zeznań świadka J. Z.. Świadek ten opisał jedynie w jakich okolicznościach oraz gdzie znalazł część przedmiotów utraconych przez pokrzywdzone.

Skoro żaden dowód przeprowadziny w toku procesu (ani także pochod tych dowodów traktowany jako poszlaki) nie spowodował pewności Sądu w zakresie katerycznego ustalenia, że A. P. oraz D. T. działając wspólnie i w porozumieniu – jak zarzucił Prokurator w akcie oskarżenia, bądź działając samodzielnie dopuścili się czynu z art. 279 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. – opisanego w pkt 1 aktu oskarżenia Sąd uniewinnił ich od popełnienia tego czynu, uznając, iż czynu tego się nie dopuścili.

Na marginesie wskazać należy, iż w świetle przeprowadzonych w sprawie dowodów uprawnione byłoby rozważenie, czy A. P. oraz D. T. swoimi działaniami dokonanymi po godzinie 2.00 w nocy 29 października 2013r. nie wyczerpali znamion czynu z art. 291 § 1 k.k. bądź 122 § 1 k.w. Zważywszy jednak, iż zachowania te były popełnione niewątpliwie w innym czasie oraz innym miejscu, a także polegały na różnym od zarzucanego im w akcie oskarżenia zachowaniu Sąd uznał, iż orzekanie w tym zakresie stanowiłoby wyjście poza granice aktu oskarżenia. Podkreślić bowiem należy, iż zachowanie (zdarzenie historyczne) opisane jako podjęcie czynności przełamania w określony sposób zabezpieczeń mienia, a następnie jego zaboru (poprzez podjęcie konkretnych aktywności, w konkretnym miejscu i czasie) w celu przywłaszczenia i zakwalifikowane z art. 279 k.k., nie może być następnie uznane w toku postępowania sądowego za przestępstwo paserstwa z art. 291 k.k., gdyż nie może ono odpowiadać kategorii zachowań opisanych przez ten przepis (tak wyrok SN z dnia 30 września 2014r. w sprawie II KK 234/14, za LEX nr 1511136).

Wobec uniewinnienia D. T. i A. P. Sąd ustalił, na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k., iż koszty procesu wobec D. T. ponosi Skarb Państwa zaś wobec A. P. – na podstawie art. 630 k.p.k. Skarb Państwa ponosi wydatki w związku z oskarżeniem co do tego czynu.

Wyjaśnienia A. P. w zakresie w jakim nie przyznał się on do popełnienia czynu z art. 190 a § 1 k.k. i inne na szkodę J. T. były niewiarygodne, bowiem pozostawały one w sprzeczności nie tylko z uznanymi za wiarygodne zeznaniami pokrzywdzonej ale także z dowodami z dokumentów w postaci wykazu połączeń telefonicznych oraz pośrednio z wyjaśnieniami oskarżonego D. T. oraz świadków A. G. i M. S. (3). J. T. szczegółowo opisywała działania jakie na jej szkodę podejmował jej były konkubent A. P. oraz okoliczności w jakich dochodzą do eskalacji tych zachowań. O szczerości jej zeznań świadczy także fakt, iż relacjonując wypowiedzi A. P. o włamaniu dokonanym w miejscu jej pracy, katerycznie zaprzeczała, by kiedykolwiek przyznał się jej, iż dokonał tego czynu. Gdyby zatem J. T. chciała spowodować dodatkową odpowiedzialność karną A. P. niewątpliwie wskazałaby – niezgodnie z rzeczywistością – jakoby ten przyznał się jej do włamania, zwłaszcza, iż jak wskazała była przekonana, iż to on dokonał tego czynu. Skoro J. T. zaprzeczyła tej okoliczności Sąd oceniając jej zeznania utrwalił się w przekonaniu, iż wskazywała ona jedynie zapamiętane przez siebie fakty, dążąc do odtworzenia rzeczywistego przebiegu zdarzeń, bez zastępowania luk w pamięci domysłami bądź przypuszczeniami opisywanymi jako faktyczne zdarzenia. To zaś czyniło jej zeznania wiarygodnymi i zgodnymi z rzeczywistością. Pośrednio jej zeznania znajdowały oparcie także w wyjaśnieniach D. T. oraz zeznania świadków A. G. i M. S. (3). Osoby te wskazały, iż A. P. w godzinach nocnych 28 października 2013r. – około godziny 23.40 – przebywał w okolicy zakładu produkcyjnego (...), z tego względu, że chciał się spotkać z pracującą tam konkubiną. J. T. wskazywała zaś, iż jednym ze sposobów działań oskarżonego A. P. było pojawianie się w pobliżu jej miejsca zamieszkania bądź pracy i dążenie do bezpośredniego kontaktu w czasie którego m.in. groził jej bądź używał wobec niej obraźliwych określeń. Bezsporne zaś było, że w nocy z 28 na 29 października 2013r. J. T. w przedsiębiorstwie (...) pracowała na nocną zmianę – w godzinach 22.00 – 6.00. Na wiarygodność zeznań J. T. wskazują także dowody z dokumentów w postaci wykazów połączeń telefonicznych które potwierdzają, iż wielokrotnie, w różnych porach dnia i nocy, z jej telefonem nawiązywane były połączenia głosowe oraz sms – y inicjowane z numeru telefonu A. P.. W świetle tych dowodów, uznając za wiarygodne zeznania świadka J. T. jako niewiarygodne Sąd ocenił wyjaśnienia oskarżonego A. P. w zakresie w jakim zaprzeczył on, by dopuścił się on czynu z art. 190 § 1 k.k. i art. 190a § 1 k.k. na jej szkodę.

Jako wiarygodne Sąd uznał dowody z dokumentów ujawnione na rozprawie bowiem zostały sporządzone przez powołane do tego podmioty a żadna ze stron nie kwestionowała ich autentyczności.

Jako wiarygodne Sąd uznał także wnioski opinii biegłych lekarzy psychiatrów, którzy kategorycznie uznali, że poczynałość oskarżonego A. P. w czasie czynu nie budziła wątpliwości. Opinia biegłych była bowiem rzeczowa oraz wydana po bezpośrednim badaniu oskarżonego zaś ich wnioski należy uzasadnione.

Oskarżony A. P. swoim zachowaniem podjętym w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru polegającym na tym, że w od 11 października 2013 r. do 4 grudnia 2013 r. w J. groził J. T. pozbawieniem życia wyciągając w jej obecności nóż oraz groził pozbawieniem życia jej dwojga dzieci oraz jej matki, czym wzbudził w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że groźby te będą spełnione, a nadto uporczywie nękał pokrzywdzoną J. T. poprzez ciągle wydzwanianie i smsowanie do pokrzywdzonej, wyczekiwanie na pokrzywdzoną na przystanku autobusowym w pobliżu jej miejsca zamieszkania oraz w pobliżu miejsca pracy, czym wzbudził u niej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia, wyczerpał znamiona czynu z art. 190a § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Oskarżony A. P. działał umyślnie w zamiarze bezpośrednim, przemyślanym. By spowodować u pokrzywdzonej J. T. poczucie zagrożenia a następnie by utrwalić to zagrożenie, w krótkich odstępach czasu, przez okres bez mała dwóch miesięcy oskarżony nie tylko wielokrotnie groził jej zabiciem ale także pozbawieniem życia ich dzieci oraz jej matki a następnie dążąc do podporządkowania sobie pokrzywdzonej osaczył ją nie tylko dzwoniąc kilkadziesiąt razy w ciągu miesiąca o różnych porach dnia i wysyłając kilkanaście wiadomości tekstowych w ciągu doby na jej numer prywatny ale także wyczekując w pobliżu jej miejsca zamieszkania, pracy bądź jadąc nią autobusem wówczas, gdy ona jechała do pracy. Tym samym zachowanie oskarżonego stanowiło jeden czyn ciągły o jakim stanowi art. 12 k.k.

Wypowiadane przez A. P. groźby zabicia pokrzywdzonej oraz ich dzieci i jej matki (także połączone z okazywaniem jej noża z równoczesnym stwierdzeniem, iż nikt nie może go powstrzymać przed użyciem tego przedmiotu by ją zabić tj. aż „flaki na jezdnię wypłyną”) wywoływały u J. T. uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione. Ta obawa była ujawniana w zachowaniu pokrzywdzonej, która obawiając się oskarżonego nie opuszczała autobusu (...) czekając w nim na pętli autobusowej, aż do czasu, gdy pojazd pojedzie w drogę powrotną, mimo, iż przez takie postępowanie nie docierała danego dnia do zakładu pracy. Tym samym A. P. tym zachowaniem wyczerpał znamiona czynu z art. 190 § 1 k.k.

Oskarżony A. P. uporczywie nękał J. T. by utrwaląc w niej poczucie zagrożenia oraz osaczenia naruszając przez to jej prywatność. W tym celu oskarżony nie tylko dzwonił kilkadziesiąt razy w ciągu miesiąca o różnych porach dnia oraz wysyłał kilkanaście wiadomości tekstowych w ciągu doby na numer prywatny J. T. ale także wyczekiwał nieopodal miejsca jej zamieszkania bądź pracy. Czasookres i intensywność tego czynu oraz powtarzalność działania oskarżonego świadczył o jego nieustępliwości. Nadto działanie to wytworzyło u pokrzywdzonej tak duże poczucie zagrożenia oraz osaczenia, że widząc oskarżonego, co już wyżej opisano, obawiała się wyjść z autobusu mimo świadomości, iż przez takie zachowanie może stracić pracę. Okoliczność ta wskazywała z jednej strony na szczególne nastawienie psychiczne oskarżonego w trwaniu w jego uporze nękania pokrzywdzonej a drugiej strony wskazała na uzasadnione poczucie zagrożenia ze strony J. T.. Podkreślić należy, że o uporczywym zachowaniu się sprawcy świadczyć będzie z jednej strony jego szczególne nastawienie psychiczne, wyrażające się w nieustępliwości nękania, tj. trwaniu w swego rodzaju uporze, mimo próśb i upomnień pochodzących od pokrzywdzonego lub innych osób o zaprzestanie przedmiotowych zachowań, z drugiej natomiast strony - dłuższy upływ czasu, przez który sprawca je podejmuje. Skutkiem zachowania się sprawcy musi być wytworzenie u pokrzywdzonego uzasadnionego poczucia zagrożenia lub poczucia istotnego naruszenia jego prywatności (tak wyrok SA we Wrocławiu z dnia 19 lutego 2014r. w sprawie II AKa 18/14, za LEX nr 1439334).

Tym samym A. P. swoim zachowaniem wyczerpał także znamiona czynu z art. 190 a § 1 k.k.

Oskarżony A. P. jednym czynem wyczerpał znamiona dwóch przepisów ustawy karnej. Tym samym jego czyn należało zakwalifikować przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k.

Oskarżony A. P. tego czynu dopuścił się będąc już uprzednio skazanym m.in. za czyn z art. 189 § 1 k.k. i art. 191 § 2 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie

od 22 marca 2007 r. do 8 sierpnia 2007 r. oraz od 10 lipca 2009 r. do 22 czerwca 2010 r. Czyn z art. 190 § 1 k.k. i art. 190 a § 1 k.k. a także z art. 189 § 1 k.k. i art. 191 § 2 k.k. są przestępstwami umyślnymi i podobnymi (w rozumieniu art. 115 § 3 k.k.), bowiem są to przestępstwa popełnione z groźbą użycia przemocy oraz godzące w to samo dobro prawne tj. wolność. Nadto przypisany mu czyn został popełniony w ciągu niespełna 3 lat i 6 miesięcy od odbycia kary. Toteż oskarżony popełniając zarzucany mu czyn z art. 190a § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. działał w warunkach powrotu do przestępstwa o jakim stanowi art. 64 § 1 k.k.

Te okoliczności wskazują, iż A. P. swoim zachowaniem podjętym w okresie od 11 października 2013 r. do 4 grudnia 2013 r. na szkodę J. T. wyczerpał znamiona czynu z art. 190a § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Oskarżony działał w normalnej sytuacji motywacyjnej. Nie miał zniesionej ani ograniczonej w stopniu znacznym zdolności rozpoznania znaczenia swojego czynu bądź pokierowania swoim postępowaniem. Można mu zatem przypisać winę.

Przy ustalaniu stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu Sąd wziął pod uwagę okoliczności jego popełnienia oraz sposób działania oskarżonego oraz jego motywację. A. P. dokonując przypisanego mu czynu działał z premedytacją, nie tylko nękając pokrzywdzoną ale także grożąc śmiercią nie tylko jej ale także jej małoletnim dzieciom. Nie bez znaczenie był również fakt, iż te działania A. P. trwały przez okres bez mała dwóch miesięcy. Tym samym Sąd uznał, że stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonych był bardzo wysoki.

Jako okoliczność obciążającą Sąd uznał uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego w zakresie w jakim nie wpływała ona na kwalifikację prawną przypisanego mu przestępstwa.

W ocenie Sądu odpowiednią do winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu z art. 190a § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. jest kara 10 miesięcy pozbawienia wolności. Kara ta winna uzmysłowić oskarżonemu naganność jego postępowania wdrażając go do przestrzegania porządku prawnego. Kara w tym wymiarze winna także wskazać, iż przestępstwa nie pozostają bez odpowiedniej odpłaty karnoprawnej a przez to utrwalić prawidłowe wzorce społeczne.

W ocenie Sąd dla osiągnięcia zakładanych wobec oskarżonego celów kary konieczna jest jego izolacja od społeczeństwa. Był on bowiem uprzednio wielokrotnie karany sądownie za przestępstwa w tym przeciwko życiu i zdrowiu. Tym samym Sąd uznał, że wobec tego oskarżonego nie istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna pozwalająca warunkowo zawiesić mu wykonanie wymierzonej mu kary 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Stosownie do art. 29 ust.1 ustawy z dnia 26.05.1982 r. Prawo o adwokaturze wydatki z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu ponosi Skarb Państwa. Tym samym Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. D. kwotę 840 zł netto oraz kwotę 193,20 zł tytułem podatku od towarów i usług, tj. łącznie kwotę 1033,20 zł brutto jako zwrot kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu D. T. zaś na rzecz adw. W. M. kwotę 756 zł netto oraz kwotę 173,88 zł tytułem podatku od towarów i usług, tj. łącznie kwotę 929,88 zł brutto jako zwrot kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu A. P..

Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił w całości oskarżonego A. P. od kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa, w tym na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych nie wymierzył mu opłaty bowiem uznał, zważywszy, iż aktualnie odbywa on karę pozbawienia wolności orzeczoną w innej sprawie, iż ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe.